

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. Велико Търново , 20.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на тринадесети юли, през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	ИЛИЯНА ПОПОВА
Членове:	ГАЛЯ МАРИНОВА МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ИЛИЯНА ПОПОВА Въззивно гражданско
дело № 20214000500096 по описа за 2021 година

намери за установено следното:

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № Р-402 от 04.08.2020 г. по гр.д. № 683/2018 г. Окръжен съд – Велико Търново е отхвърлил предявените от П. С. П. от гр. Лясковец искове с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД и чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, против Прокуратурата на Република България гр. София, Висш съдебен съвет гр. София и Република България, представлявана от Министъра на финансите, като неоснователни и недоказани. Осъдил е П. С. П. да заплати на Прокуратурата на Република България сумата от 100 лв.; на Висшия съдебен съвет сумата от 450 лв. и на Държавата, чрез Министъра на финансите сумата от 100 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

С решение от 11.12.2020 г. по гр.д. № 683/2018 г. на Окръжен съд – Велико Търново е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на решение № Р-402/04.08.2020 г. по горното дело, като е постановено диспозитивът на решението в частта му „Отхвърля предявените от П. С. П. от гр. Лясковец искове с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД и чл. 84, ал. 3 от ЗЗС, против Прокуратурата на Република България гр. София, Висш съдебен съвет гр. София и Република България, представлявана от Министъра на финансите гр. София, като неоснователни и недоказани“, да се чете, както следва: „Отхвърля предявения от П. С. П. иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД за сумата

от 1 000 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, и предявеният иск с правно основание чл. 84, ал. 3 от ЗЗД за сумата от 964 860 лв., представляваща мораторна лихва за забавяне от първата дата на увреждането – 01.08.2010 г. до окончателното изплащане на сумите, против Прокуратурата на Р.България, Висш съдебен съвет и Република България, представлявана от Министъра на финансите, като неоснователни и недоказани.“

Въззивна жалба против решение № Р-402/04.08.2020 г. е подадена от адвокат В.Ф., в качеството на особен представител на П. С. П.. В жалбата се твърди, че обжалваният съдебен акт е необоснован, поради обстоятелството, че съдът превратно е тълкувал събраните в производството доказателства, вследствие на което е направил погрешен правен извод, че в случая не е налице фактически състав на предявения иск и че действията на съответните служители на МВР и Прокуратурата на Република България са правомерни и законосъобразни. Според жалбоподателя неправилно първоинстанционният съд е приел, че тези твърдения се доказват от приложените по делото като писмени доказателства материали от прокурорски преписки, като в този смисъл неправилно и в противоречие със събрания доказателствен материал, Окръжният съд е приел, че предявеният иск се явява неоснователен и недоказан. Искането е да се постанови решение, с което да се отмени като неправилно решението на Окръжния съд и да се уважи предявеният иск, като основателен и доказан, както по основание, така и по размер, като всеки един от ответниците бъде осъден, съобразно обективизираното в исковата молба искане.

Въззивна жалба срещу решението е подадена и лично от П. С. П.. С жалбата се заема становище за неправилност на обжалвания съдебен акт, за което са изложени подробни съображения. Направено е искане обжалваното решение да бъде отменено.

От ответната по жалбата страна Прокуратура на Република България е подаден писмен отговор, с който се изразява становище, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Излага се, че по делото не са събрани доказателства за извършени неправомерни действия спрямо ищеца, за да бъде ангажирана отговорността на Прокуратурата на РБ. Направено е искане въззивната жалба да бъде оставена без уважение, като неоснователна. Претендира се присъждането на сторените по делото разноски, включително юрисконсултско възнаграждение за производството пред въззивната инстанция.

От въззиваемата страна Висш съдебен съвет е подаден писмен отговор, с който се заема становище за неоснователност на подадените жалби. Посочва се, че решението на Великотърновския окръжен съд е правилно и законосъобразно, постановено е в съответствие с материалния закон, със събраните по делото писмени доказателства, преценени в тяхната съвкупност и взаимовръзка и в съответствие с процесуалните правила. Изложени са подробни съображения в тази насока. Отправено е искане въззивните жалби да бъдат оставени без уважение, като неоснователни. Претендира се присъждането на

юрисконсултско възнаграждение за производството по делото.

От страна на Държавата, представлявана от Министъра на финансите, не е постъпил писмен отговор по въззивните жалби.

След постановяване на решението на Великотърновския окръжен съд за поправка на първоинстанционното решение, е постъпила въззивна жалба, с вх.№ 1008377/22.12.2020г. от адвокат В.Ф., процесуален представител на П.П., с която отново заявява, че обжалва решение № Р-402 от 04.08.2020 г. по гр.д. № 683/2018 г. Окръжен съд – Велико Търново, поправено с решение от 11.12.2020г.на същия съд и иска да се отмени, след което да се уважи предявения иск. В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя уточнява, че тази жалба е против решението по същество, а не срещу решението за поправката.

В постъпилите отговори от Прокуратурата на Република България и от Висшия съдебен съвет се изразява становище, че жалбата е неоснователна и се прави искане да се потвърди обжалваното решение.

Великотърновският апелативен съд, като взе предвид оплакванията в жалбите, становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установено следното:

Производството по гр.д. № 683/2018 г. по описа на Великотърновски окръжен съд е образувано по искова молба на П. С. П. срещу Прокуратурата на Република България, Висшия съдебен съвет, Република България, представлявана от Министъра на финансите и Европейски съюз, представляван от Представителството на Европейската комисия в България. Ищецът твърди в исковата си молба, че на 01.08.2010 г. е бил призован с призовка от полицаи С. К. в РПУ – Лясковец, във връзка с подадена срещу него жалба до Прокуратурата в гр. Горна Оряховица от неговите съседи М. и К., в която били изложени твърдения, че ищецът страда от психично заболяване и се нуждае от лечение. Твърди се, че във връзка с това той е давал обяснения на разследващ полицаи Х. Х. от РПУ – Горна Оряховица. На 09.11.2010 г. отново бил призован в РПУ – Лясковец във връзка с втора жалба от съседите М. и К., въз основа на която е заведена полицейска преписка. Ищецът твърди, че няколко дни след дадените обяснения, служители на МВР са били изпратени от Прокуратурата в гр. Горна Оряховица, за да ги „карат в лудницата да ги лекуват“, на което ищецът се възпротивил и отказал да излезе от жилището си. Твърди, че впоследствие още няколко пъти служители на МВР са правили опит да отведат него и майка му за лечение и че това продължавало няколкократно до 14.03.2014 г., когато барети ги атакували престъпно и незаконно в 04.40 ч. през нощта със стрелба, за да ги убият. Ищецът твърди още, че е станал жертва на незаконни действия на Прокуратурата и подчинената ѝ полиция, че е бил преследван като най-големият престъпник и терорист, че се е чувствал заплашен, че ще го вкарат насилствено и престъпно в лудницата. Ищецът е бил принуден да стои постоянно въщи през целия процесен период от почти четири години. Твърди, че вследствие действията на Районна прокуратура- Горна Оряховица, той бил подложен на психически

тормоз, на жестоко, нечовешко и унижително отношение, което уронило човешкото му достойнство и го принудило да върши и да приема действия против волята си, които породили у него чувство на страх, незащитеност и малоценност, от което тотално загубил вяра в българската прокуратура и полиция. Ищецът твърди, че е насочил иска си срещу ВСС, тъй като по силата на ЗСВ именно този орган назначава прокурорите при стриктно съблюдаване на нравствените и професионални качества, което задължение той не е изпълнил, не е извършил необходимият контрол над действията на прокуратурата и носи отговорност като работодател на прокурорите. Насочил иска си и срещу Република България, тъй като тя е предоставила властнически правомощия на Прокуратурата. Твърди, че държавата има споделена компетентност с Европейския съюз да осигури свобода, сигурност и правосъдие. Намира, че Държавата също носи отговорност като работодател на Прокуратурата. Ищецът твърди, че насочил иска срещу Прокуратурата на РБ, тъй като не е изпълнила своите задължения да ревизира и контролира работата на своята подчинена прокуратура. Направено е искане съдът да осъди ответниците да заплатят солидарно обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди за времето от 01.08.2010 г. до 14.03.2014 г., през който период Прокуратурата на РБ и МВР са искали без наложена принудителна медицинска мярка от съд да настанят ищеца за принудително лечение в психиатрична болница, от което той е претърпял вреди в размер на 1 000 000 лв., ведно със законната компенсаторна лихва от датата на предявяване на исковата молба, ведно с мораторната лихва за забавяне от първата дата на увреждането – 01.08.2010 г. в размер на 964 860 лв. до окончателното изплащане на сумите.

Ответните страни са оспорили предявените искове.

С определение № 381/11.12.2019 г. на Апелативен съд – Велико Търново, постановено по в.ч.гр.д. № 439/2019 г. по описа на съда е потвърдено определение № 304/17.07.2019 г., с което е върната като недопустима исковата молба на П. С. П. против Европейския съюз, представляван от Представителството на Европейската комисия в България и производството в тази част е прекратено.

От фактическа страна се установява следното:

От приложената по делото преписка № 2453/2010 г. на РП-Горна Оряховица и намиращата се в нея справка, изготвена от С. К. – полицаи при РУП – Горна Оряховица във връзка с извършени проверки по преписки с вх. № 9192/2010г., № 11121/2010 г. и № 1795/2010 г. се установява, че същият многократно е посещавал адреса на ищеца П.С. по повод подадените от него и майка му С. С. заявления, но никой не му е отварял вратата. От писмените материали е видно, че посочената преписка е образувана по повод множество жалби, подадени от ищеца П. С. П. и майка му С. С. срещу техните съседи – сем. К. и сем. М., като с постановление от 27.12.2010 г. на Районния прокурор при РП – Горна Оряховица, на основание чл. 199 от НПК, са обединени преписка № 2910/2010 г. (образувана по жалба на С. С.) и преписка № 2453/2010 г. (образувана по жалби на С. С. и П.С.) в преписка №

2453/2010 г. по описа на РП – Горна Оряховица. Наблюдаващият прокурор е разпоредил извършването на проверка. Била извършена проверка от РУП-гр.Горна Оряховица, в хода на която било установено, че през годините отношенията между жалбоподателите и техните съседи К. и М. са се изострили, което станало повод за подаване на насрещни жалби. По преписката ищецът е дал писмени обяснения по повод подадена срещу него жалба от съседите му. По преписката са постъпвали множество жалби и сигнали от ищеца и неговата майка, уличаващи посочените семейства в извършването на престъпления от общ характер, по които са били извършвани проверки от служителите на МВР. От извършените проверки не са били установени данни за извършено престъпление от общ характер.

С постановление от 21.03.2011г. на прокурор при РП – Горна Оряховица е отказано образуването на досъдебно производство по преписка № 2453/2010 по описа на РП – Горна Оряховица и същата е прекратена, поради липса на данни за извършено престъпление от общ характер. Горното постановление е потвърдено с Постановление от 12.07.2012г. на Заместник-окръжния прокурор при ОП – Велико Търново.

Видно е от приложената по делото преписка № 2453/1010г., че в нея се съдържат материалите по преписка № 8433/2010г. От приложената по тази преписка докладна записка на инспектор при РУП гр.Горна Оряховица, УП-гр.Лясковец е видно, че е извършил възложена му проверка на 30.09.2010г. по депозираните жалби от лицата С. и Ж. К. и М. и Й. М., с която сезират РУ-Горна Оряховица за непрестанни клевети по техен адрес и подавани жалби от техните съкооператори С. С. и П.П.. В докладната записка е отразено, че ответниците по жалбата са запознати със същата и са им снети писмени обяснения по случая, в които са потвърдили, че между тях и съседите им има спор, който е провокиран от действията на М. и К.. С. и П. са предупредени с протокол за полицейско предупреждение на основание чл.56 от ЗМВР и им е разяснена наказателната отговорност по чл.130, 143, 144,146 и др. от НК. В докладната записка са изброени шест преписки по жалби на С. и П., по които са извършвани проверки и три преписки по жалби срещу тях от ответниците по техните жалби. Докладната записка с предложение за изпращане на ГОРС с мнение за прекратяване поради липса на престъпление.

От приложената по гр.д. № 683/2018 г. на Окръжен съд – Велико Търново справка относно извършени проверки и предприети действия по подадени жалби от П. С. П. и С. Н. С. в РУП – Горна Оряховица се установява, че са последвали множество жалби до различни институции от страна на П. С. П. и неговата майка С. Н. С. с твърдения за незаконна кампания, водена срещу тях, съмнения в корупция, полицейски и прокурорски произвол, ограничаване възможността на П. да получи издадения му личен документ от Паспортна служба при РУП – Горна Оряховица, както и отново жалби срещу техните съседи сем. М. и сем. К., Н. Е. П., жалби във връзка с хулигански прояви от големи групи младежи.

Срещу П.С. и майка му са били подадени жалби от Н. Е. П., М. Н. М., Е. М.а М.а, М. И. П., С. и Ж. К., в които са били изложени твърдения за извършен спрямо тях физически и

психически тормоз, клевети и други престъпления от страна на ищеца и неговата майка. Извършени са опити за призоваване във връзка с постъпилите жалби от и срещу П.П. и С. С., като и адресът им е бил посещаван с цел изслушване на жалбоподателите за придобиване на пълна информация и вземане на становище, както и за оказване на помощ на същите.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд достига до следните правни изводи:

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предявеният иск е с правно основание чл.49 от ЗЗД.

След съвкупната преценка на събраните по делото доказателства въззивният съд намира, че предявеният иск е неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли.

Въззивният съд споделя изводите на първоинстанционния съд, че в случая не са налице елементите на фактическия състав на отговорността по чл.49 от ЗЗД. За да бъде уважен иск по чл.49 от ЗЗД следва да са налице следните предпоставки: вреди, причинени на пострадалия, вредите да са причинени от виновно и противоправно действие или бездействие на лице, на което е възложена работата, вредите да са възникнали при и по повод на възложената работа.

Установено е по делото, че по повод на подаваните жалби както от ищеца и неговата майка, така и от съседите им сем.К. и сем.М., прокурори от Районна прокуратура-Горна Оряховица са възлагали проверки на органите на МВР за изясняване на обстоятелствата по жалбите, които ищецът е подавал срещу съседите си или по жалбите, които съседите са подавали срещу него. Във връзка с възложените проверки служители на МВР са посещавали адреса на ищеца, връчвали са му призовки и са го търсили за изслушване по повод на подаваните многобройни жалби, както от негова страна, така и от страна на съседите му. Установява се от приложената преписка, че ищецът веднъж е дал писмени обяснения във връзка с подадена срещу него жалба. Данните по делото сочат, че в повечето случаи, служителите на МВР не са могли да осъществят контакт с ищеца.

Действията на прокурорите по възлагане на проверки от страна на МВР по постъпилите жалби са правомерни и са в изпълнение на правомощията им. Извършваните от служителите на МВР действия в хода на проверките са в изпълнение на служебните им задължения и също са правомерни. Следва да се отбележи, че извършените посещения от служители на МВР в дома на ищеца са били инициирани в голямата си част от самия него чрез подаваните многобройни жалби, обстоятелство, което е посочено в исковата молба. Твърдените в исковата молба негативни преживявания от ищеца-страх, незащитеност, малоценност не се установява да са причинени от неправомерни действия на служителите на МВР. Не се установява по делото да са извършвани посещения в дома на ищеца по други

причини, извън необходимостта от извършване на проверка по постъпилите многобройни жалби, във връзка с неполучения документ за самоличност от жалбоподателя. В този смисъл оплакването, наведено във въззивната жалба, че посочените основания за посещения на дома на ищеца, не отговарят на действителните причини за това, е неоснователно.

По делото не е установено твърдението в исковата молба, че поради страх от полицията ищецът не е излизал от дома си в продължение на четири години. Ако ищецът не е напускал дома си, то това е било негово решение, но по делото не са събрани доказателства за действия, които да ограничават неговата свобода или за такива действия, които да го застрашават.

Въззивният съд споделя и изводите, до които е достигнал първоинстанционния съд по отношение липсата на самостоятелни основания да бъде ангажирана отговорността на всеки от ответниците. Така в исковата си молба ищецът излага твърдения за вреди причинени от „подчинената на прокуратурата полиция“. Съгласно чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР държавните служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението са служителите на МВР. Въпреки образуваната прокурорска преписка и даваните указания от наблюдаващия прокурор, Прокуратурата на РБ не се явява работодател или възложител на работата на служителите на МВР. Това изключва отговорността на Прокуратурата на РБ за непозволено увреждане, причинено от действия на полицаи, дори и да бяха установени неправомерни действия на същите.

На следващо място ищецът е заявил претенция Висшият съдебен съвет да бъде осъден по предявения иск, тъй като по силата на ЗСВ назначава прокурорите при стриктно съблюдаване на нравствените и професионални качества, което задължение, произтичащо от закона, той не е изпълнил, не е извършил необходимия контрол над дейността на прокуратурата и носи отговорност като работодател на прокурорите. Висшият съдебен съвет не се явява работодател или възложител на работата на прокурорите, поради което в случая не може да бъде ангажирана отговорността му по чл.49 от ЗЗД.

Освен това съгласно чл. 132, ал. 1 от Конституцията на Република България, при осъществяване на съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите не носят наказателна и гражданска отговорност за техните служебни действия и постановените от тях актове, освен ако извършеното представлява умишлено престъпление от общ характер. Следователно по отношение на тази група длъжностни лица е въведена оборима презумпция, че те, осъществявайки съдебната власт, не носят отговорност за тези си действия, освен ако по надлежен ред не се докаже, че осъщественото от тях представлява умишлено престъпление от общ характер. Ето защо, след като по отношение на прекия извършител на съответните действия не може да се ангажира отговорност, то на още по-голямо основание възложителя на тази работа също не може да носи отговорност.

По отношение на неоснователността на предявения иск по отношение на Държавата, чрез Министъра на финансите, въззивният съд споделя съображенията на

първоинстанционния съд.

По изложените съображения предявеният иск за неимуществени вреди в размер на 1 000 000лв., както и акцесорният иск по чл.86 от ЗЗД за сумата от 964 860 лв. следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Във въззивните жалби, подадени лично от ищеца и от назначения му по реда на ЗПрП процесуален представител, не са посочени други конкретни оплаквания, които да обосновават неправилност на решаващите изводи на окръжния съд.

Поради съвпадане изводите на настоящата инстанция с тези на първоистепенния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът П.П. следва да бъде осъден да заплати на Прокуратурата на РБ и Висшия съдебен съвет по 100 лв. юрисконсултско възнаграждение за производството пред въззивната инстанция.

Водим от горното Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № Р-402 от 04.08.2020 г., постановено по гр.д. № 683/2018 г. по описа на Окръжен съд – Велико Търново, поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение от 11.12.2020 г., постановено по гр.д. № 683/2018 г. по описа на Окръжен съд – Велико Търново.

ОСЪЖДА П. С. П., ЕГН *****, понастоящем в Затвора – гр. Ловеч, да заплати на Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, сумата 100 лева – юрисконсултско възнаграждение за производството пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА П. С. П., ЕГН *****, понастоящем в Затвора – гр. Ловеч, да заплати на Висшия съдебен съвет, гр. София, ул. „Екзарх Йосиф“ № 12, сумата 100 лева – юрисконсултско възнаграждение за производството пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____